

מסכת זבחים

פרק יב

א. טבול يوم ומחפר כפורים, אין חולקים בקדושים לאכל לערב. אונן, נוגע ואינו מקריב, ואין חולק לאכל לערב. בעלי מומין, בין בעלי מומין קבועין, בין בעלי מומין עוברים, חולקין ואוכליין, אבל לא מקריבין. וכל שאין ראיי לערבודה, אין חולק בבשר. וכל שאין לו בשר, אין לו בעורות. אפילו טמא בשעת זריקת דמים וטהור בשעת הקיטר חלבים, אין חולק בבשר, שנאמר (ויקרא ז), המקريب את דם החלבים ואת חלב מבני אהרון לו תהיה שוק הימין למנה:

ב. כל שלא זכה המזבח בשרה, לא זכו הכהנים בעורה, שנאמר (שם), עלת איש, עולה שעלה לאיש. עולה שנשחתה שלא לשמה, אף על פי שלא עלתה לבעליים, עורה לכהנים. אחד עלת האיש ואחד עלת האש, עורתיהם לכהנים:

ג. עורות קדושים קלילים לבעים, ועורות קדשי קדושים לכוהנים.
כל זה מר, מה אם עולה, שלא זכו בברורה, זכו בעורה, קדשי קדושים, שזכו בברורה, אין דין שיזכו בעורה. אין מזבח יוכיח, שאין לו עור מכל מקום:

ד. כל הקדושים שאינם בהם פסול קדם להפטון, אין עורתיהם לכוהנים. לאחר הפטון, עורותיהם לכוהנים. אמר רבי חנינא סגן הכהנים, מימי לא ראי עור יוצא לבית השרפָה. אמר רבי עקיבא, מדבריו לנו, שהפטשיט את הקור וنمצא טרפה, שיאותו הכהנים בעורו. וחכמים אומרים, אין לא ראיו ראייה, אלא יוצא לבית השרפָה:

ה. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, בזמנו שהם נשרפין כמazon, נשרפין בבית הדשן ומטמאין בגדים. ואם אין נשרפין כמazon, נשרפין בבית הבירה ואינם מטמאין בגדים:

ו. היו סובלים אותם בMOTEOT. יצאו בראשונים חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו, בראשונים מטמאין בגדים, והאחרונים אין מטמאין בגדים, עד שייצאו. יצאו אלו ואלו, אלו ואלו מטמאין בגדים.andi שמעון אומר, אלו ואלו אין מטמאין בגדים, עד שייצת האור ברבו. נתך הבשר, אין השורף מטמא בגדים:

